

Göklerin mavi olduğu zamanların öncesinde büyük bir volkanda bir ejderha yaşarmış. Dişleri kömür gibi siyah, gözleri ateş gibi kırmızı, derisi timsah gibi yeşilmiş. Kocaman kanatlarını çırpıtığında fırtına eser, ağaçlar eğilirmiş.

Bu ejderhanın bir adı yokmuş çünkü annesi doğduğunda ona isim vermeyi unutmuş. Herkes ona *Ejderha* dermiş. Zaten her ejderha gibi o da yanardağlarda yalnız yaşamayı severmiş. Onu adıyla çağırması gereken annesi, babası, arkadaşları olmadığı için bir adının olmaması onu üzmüyormuş.

Ejderha doğduktan onyediy ay sonra uçmayı öğrenince hemen kendine bir volkan bulup orada yaşamaya başlamış. Bu volkan dünyanın ucundaki yanardağların birinin içindeymiş. Ejderha oraya gittiğinde etrafta kimse yokmuş, volkanın içindeki lavlar her yeri ısıtır, her yeri aydınlatırmış. Ejderha gündüz ve gece volkanın içinde yaşar, lavların açtığı yolları seyreder ve hayallere dalarmış.

Ejderha kömür yermiş ve yanında lav içermiş. Volkanında bol bol kömür olduğu için hiç dışarıya çıkmasına gerek kalmazmış. Bütün gün kanatlarıyla kömür ufalıyor, sonra onları akan lavlarla karıştırıp yiyormuş. Canı sıkılırsa volkanın tepesinden çıkıyor, güneşi ve yıldızları seyrederek dolaşıyormuş.

Sadece yılın belli günleri volkandan uzaklaşıyor ve annesini görmeye gidiyormuş. Annesi çok uzak bir dağda yaşadığı için yolculuğu günlerce sürüyormuş. Annesi onu görünce çok mutlu oluyormuş. Ejderhalar yılda iki defa bayram yaparmış. Bunların birincisi ilkbaharın başlangıcında, diğeri de sonbaharın başlangıcındaymış. Ejderha her iki bayramda da annesini görmeye gidermiş.

Bu yolculuklar sırasında ovalardan, deniz kıyılarından, ırmakların üstünden, ormanlardan geçmesi gerekiyormuş. Geçtiği yerlerin hepsinde yiyeceği olan kömür yokmuş. Ejderha kömür bulamaz ve aç kalırsa çok sinirli, kavgacı bir ejderhaya dönüşüyormuş. Sinirlendiğinde ağzından çıkan alevle etraftaki ağaçları ve taşları kömüre çevirip, onları yiyormuş. Ormanın üzerinde ejderhayı gören geyikler, aslanlar, zürafalar ve maymunlar kaçışıyor, onun ateşinin dokunmayacağı kadar uzaklara gidiyorlarmış.

Senelerin birinde, kış bitip ilkbahar yaklaşırken, ejderha yine volkanından çıkıp annesini ziyaret etme zamanının geldiğini düşünmüş. Henüz kış rüzgarları esmeye devam ediyor, volkanın dışına çıkınca soğuk kendini hemen hissettiriyormuş. Ejderha kış rüzgarlarına karşı fazla dayanıklı değilmiş, üşüdüğünde tüm gücünü kaybediyor, kanatlarını çırpamaz ve uçamaz hale geliyormuş. Kış rüzgarları bitmeden volkandan çıkmak istememiş ama o yıl kış rüzgarları bitmek bilmiyormuş. İlkbahar bayramında annesine gitmek için artık yola koyulmalıymış.

Volkanından biraz kömür çıkarıp yanına almaya karar vermiş. Kış rüzgarlarından üşürse bu kömürden yiyeceğini ve gücünü tekrar kazanabileceğini düşünmüş. Kendisine ev büyüklüğünde iki kasa yapmış, bunların içine volkanından kömürler doldurmuş. Kalın va sağlam halatlarla bu kasaları kanatlarına geçirmiş ve bir sabah, güneş doğarken volkanından annesine doğru yola çıkmış.

Yüklendiği kömürden dolayı hızlı uçamıyormuş. Kanatlarını çırpması gerektiğinde kömür dolu kutular ona engel oluyormuş. Bir yandan da kendini kış rüzgarına karşı koruması gerekiyormuş. Kanatlarını

çırıptıkça çok hızlı yoruluyor, yoruldukça daha yavaş uçuyor, daha yavaş uçtukça daha çok üşüyor-muş.

Kendi volkanından uzak olmayan bir başka dağın yamacında konaklamış. Burada ilk molasını verecekmiş. Yanında taşıdığı kömür dolu kasaları açmış ve biraz kömür yemiş. Tam bu sırada gökyüzü bulutlarla kaplanmış.

O zamanlar yeryüzünde çok az bulut varmış ve çok az yağmur yağarmış. Ejderha hayatında ilk defa gökyüzünün bulutlarla kaplandığını görüp korkmuş. Gökyüzünde her yerde güneşi aramış ama bulamamış. Güneşin kaybolduğunu ve bir daha hiç açmayacağını düşünmüş.

Önce üzölmüş, sonra öfkelenmiş ve ağzından çıkan alevlerle etraftaki her şeyi yakmaya başlamış. İndiği yerde ağaçlar çokmuş, ağzından çıkan kırmızı renkli alevler bütün ağaçları tutuşturmuş. Bu arada yanındaki kömürler de tutuşmuş ve kanatlarında önce bir sıcaklık, sonra da yanma duymuş. Ejderha bağladığı kömür kasalarını çıkarmaya uğraşmış ama yandıkça ağzından daha çok alev çıkıyor ve her yer daha çok alev alıyormuş. Uçmaya çalışmış ama alev almış kasalar kanatlarını yaktığı için kalkamamış.

Tam bu sırada yağmur yağmaya başlamış. Önce ufak damlalar, sonra biri ejderhanın üzerine hortum tutuyormuş gibi bir sağanak başlamış. Ejderhanın yaktığı orman birkaç dakika içinde sönmüş. Kömür kasaları ıslanmış ve onlar da sönmüş. Ejderhanın kanatlarının yanan yerleri hala sızlıyormuş. Canı çok acıyormuş.

Hayatında ilk defa yağmura yakalanan ejderha, suyun alevleri nasıl söndürdüğüne hayret ederek seyretmiş. Yağmurun kendini ıslatması ona çok komik gelmiş ama gülmeyi bilmediği için gülememiş.

Kanatları acıdığı için özenle yanına aldığı kömür kasalarını bir kenara bırakması gerekiyormuş. Onlara ne kadar emek harcadığını düşünüp üzölmüş ama annesine ulaşmak için kasaları burada bırakmaktan başka çaresi yokmuş.

Yağmur yağarken kanatlarını çırpmaya başlamış ama kanatları hala acıdığı için uçabileceği kadar hızlı çırpamıyormuş. Ejderha kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissetmiş.

Üzerinden geçmekte olan bulutlara bakarak, *siz nasıl uçuyorsunuz öyle, kanatlarınız bile yok* demiş.

Seslendiği bulutlar bir bulut ailesiymiş. En gri ve en çok yağmuru taşıyan baba bulut, ejderhayı sert bir sesle cevaplamış: *Biz bulutuz, bizim uçmak için kanatlara ihtiyacımız yok, yeryüzünü sulamak için geziyoruz.*

Ama nasıl uçuyorsunuz? demiş Ejderha, *ben kanatsız uçan hiçbir yaratık görmedim etrafımda. Kuşların, sineklerin, tüm tanıdığım ejderhaların kanatları var.*

Baba bulut yağmur yağdırmaya devam ederken cevap vermiş. *Peki ya yıldızların ve güneşin kanatları var mı?*

Ha, evet, onların yok ama onlar hep yerinde duruyor, hiç uçtuklarını görmedim.

Ama havada duruyorlar değil mi sevgili Ejderha, hiç yere düşmüyorlar.

Evet, düşmüyorlar, ama onları üzerimizde uçarken görmedim ben.

Peki rüzgar? demiş baba bulut.

Rüzgarı biliyorum, o benim dostum, volkanımdayken onunla konuşurum diye cevap vermiş Ejderha.

İşte rüzgar, bizim de dostumuz, okyanuslardan bizi buralara kadar taşıyan o diye konuşmuş baba bulut.

Beni kanat çırparsam taşıyabiliyor, siz hafifsiniz demek. Ben de hafif olsaydım anneme kanat çırpmadan giderdim.

Baba bulut gülümsemiş. Gülümsemesinden karnında bir delik açılmış ve biraz güneş ışığı Ejderha'nın yüzüne düşmüş.

Güneşi görünce Ejderha arkadaşını görmüş gibi sevinmiş. İçindeki sıkıntı bir anda dağılmış. Kanatlarını daha iyi hissetmiş ve kanat çırpınca uçabileceğine inanmış.

Ama kanatları hala acıyormuş. Bir kaç defa kanat çırpıttıktan sonra yere inmek zorunda kalmış. Yola yürüyerek devam edip edemeyeceğini düşünmüş. Yolun ne kadar uzak olduğunu düşünmüş ve bulutlar güneşi tekrar kapatınca morali yine bozulmuş.

Siz, saygıdeğer bulut, uçmam için bana yardım etmeniz mümkün mü acaba? diye sormuş Ejderha.

Baba bulut uzaklaştığı yerden cevap vermiş, seni nasıl uçurabiliriz Ejderha, sen hem ağırsın, hem bizim ellerimiz ve kollarımız seni tutmaya yetmez demiş.

O sırada ejderhanın üstünde bulunan yavru bulutlardan biri yerde, Ejderha'nın kömür taşıdığı kutuları görmüş. Bir yandan yağmur yağdırmaya devam ediyormuş bulutlar. Yavru bulut babasına *babacığım, şu kutulardan birini kaldıramaz mısın? demiş.*

Babası rüzgara beni şu ejderhaya doğru götürür müsün güçlü rüzgar? demiş. Rüzgar bir hortum gibi kıvrılmış ve baba bulutu ejderhanın üzerine getirmiş.

Baba bulut ve yavru bulutlar, ejderhanın bulunduğu yere inmişler. Her yer bembeyaz olmuş. Ejderha bulutun içine girince çok korkmuş ama baba bulut ona *korkma, bu sisin içinde sana zarar verecek hiçbir şey yok* deyince kendini iyi hissetmiş.

Ejderha'nın kömür taşıdığı kutulardan birini rüzgarın da yardımıyla kaldırmışlar. Ejderha onlar kutuyu kaldırırken üstüne atlamış ve bütün bulutların yardımıyla havalanmışlar. Bulutlar el birliğiyle ejderhayı sırtlarına almışlar.

Ejderha bulutların üstüne çıkıp, güneşi yeniden gördüğünde çok şaşırılmış. Her yer bembeyaz, ufka kadar kar gibiymiş. Ejderha o zamana kadar kar görmediği için ufka kadar kar gibi olduğunu bilememiş, sadece bu uçsuz bucaksız güzelliği seyretmeye dalmış.

Akşam olup da güneş battığında bulutlarla sohbet etmeye başlamış. Bulutlar Ejderha'ya göre çok yavaş uçuyorlarmış ama hep uçtukları için uzun mesafeleri katedebiliyorlarmış. Ejderha bulutlara annesine gitmek istediğini söylemiş ama onlar *bulutlar gittikleri yönü bilmez, biz sadece gezip etrafa yağmur yağıdırız, yolumuzu rüzgara sormalısın* demişler.

Baba bulut ona bazen nerede olduklarını söylüyormuş. *Aşağıda şimdi bir orman var, geyikler ve ceylanlar ve biz yağmur yağdırmaya başlayınca hepsi kaçıp yuvalarına saklandı* demiş. Ertesi gün bir nehrin üstünden geçerken Baba bulut ona nehrin bir dağın tepesinden doğup, kıvrılarak nasıl deniz aktığını anlatmış. Ertesi gün bir otlaktan geçiyorlarmış ve bir at sürüsü her akşam yaptıkları gibi kovalamaca oynuyormuş.

Dördüncü günün hepsini denizin üstünde geçirmişler. Ejderha'ya aşağıda balinaların olduğunu ve onların bazısının bulutlardan bile büyük olduğunu söylemişler. Ejderha denizi ve balinaları çok merak etmiş.

Beşinci gün Ejderha kanatlarının daha iyi olduğunu ve artık kendi başına uçabileceğini anlatmış. Bulutlar zaten yağmur yağdırmaktan yorgun düşmüş ve Ejderha'yı zorlukla taşıyorlarmış.

Baba Bulut Ejderha'nın kanatlarının iyileşmesine sevinmiş. Kendi başına uçmak istemesi hoşuna gitmiş. Ejderhayı taşıyan kutuyu bir dağın yamacına bırakmışlar ve ejderha oradan havalanmış.

Bulutların onu bıraktığı yer annesinin volkanına çok yakınmış. Bulutlar onun bilmediği bir yoldan gelmişler ama annesine çok yakın bir yerde bırakmışlar.

Ejderha bulutlara teşekkür etmek için onlarla bir süre uçmuş. Bir dahaki sefere kendisinin bulutlarını taşıyacağını anlatmış. Baba bulut gülmüş ve *sen bizi nasıl taşıyacaksın?* demiş. Ejderha *ben de sizi kutuya koyar taşıyım* diye cevaplamış. Baba bulut bunun üzerine gülmüş.

Ayrılırken Ejderha'dan ateşini dikkatle üflemesini istemişler. Ormanları yakmamasını, geyiklere, ceylanlara, aslanlara, atmacalara, güvercinlere ve hiçbir canlıya zarar vermemesini, ateşin her şeyi kül edip yakmasının ne kadar kötü olduğunu anlatmışlar. *Öyle yangınları gördüğümüz zaman kendimizi eritinceye kadar yağmur yağdırmak istiyoruz* demişler. Ejderha da bir daha ağaçlara ve diğer canlılara zarar vermeyeceğine söz vermiş.

Annesine kavuştuğunda Ejderha bulutların nasıl kendisini getirdiğini anlatmış. Annesi de onu dinledikten sonra bayram için çıkardığı kömürlerden yemişler ve o günden sonra Ejderha bir daha diğer canlılara ve bulutlara hiç zarar vermemiş.